

Óh, a szeretők!

„Siehe, da rief ich die Liebende.”
(R. M. Rilke: *Die siebente Elegie*)

Óh, a szeretők! A létezés
koronázatlan királyai. A *fenséges itt-lét*
rövidtávfutói. Szemükben
az önelvesztés s a birtoklás
ragadozó, mézédés szédületével.
Mindent és semmit sem akarva már.
Csak ezt: az érinthető
l'art pour l'art varázst.

Fekete párdukai elsüllyedt vadonoknak,
hol az árnyak, a világos és sötét formák
fátyolszerűen váltják egymást a recehártján,
s a zsákmány elvéthetetlen mégis.

Óh, a szeretők! E nagy hírű érzés kóbor
lovagjai! A szűkülő időből, újra meg újra,
kihasítanak egy parányi részt. Hogy
láthassák magukat a másik tekintetében.
Gyönyörködve a látványban,
megbizonyosodjanak valamiről.
Mielőtt elmerülnének. A nem-létben.
A Kintben. A *Nem-Tudni-Hovában*.*

Palics, 1997. január

* Tandori Dezső fordítása

Újvidék, 1997. január 13.

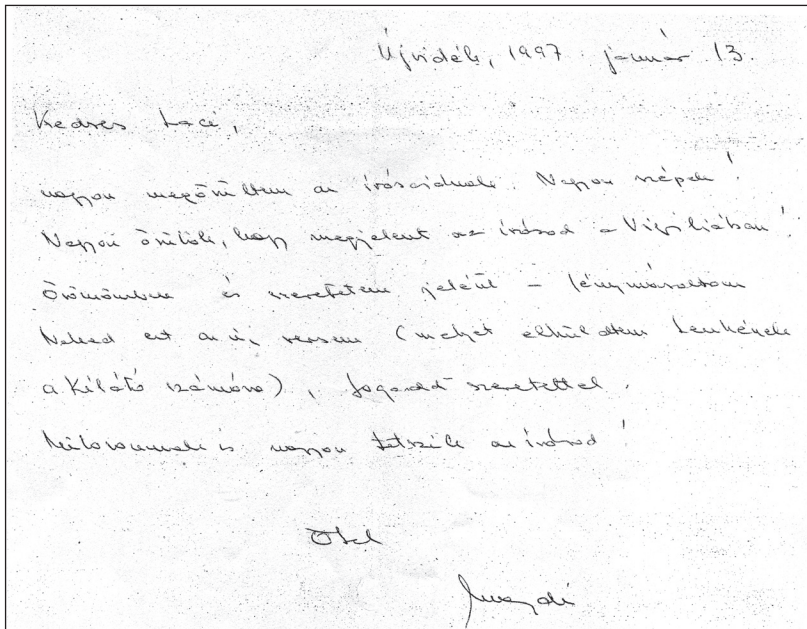
Kedves Laci,

nagyon megörültem az írásaidnak. Nagyon szépek! Nagyon örülök, hogy megjelent az írásod a Vigiliában! Örömben és szeretetem jeléül – fénymásoltam Neked ezt az új versem (melyet elküldtem Lenkének a Kilátó számára), fogadd szeretettel.

Milovannak is nagyon tetszik az írásod!

Ölel

Magdi

Levél Gerold Lászlóhoz